

La “kermesse” dels autonomistes ha finit (I)

written by Jaume Gras i Bartrolí | 27 de novembre de 2023

Tot i l'eficaç manipulació del règim del 78, borbònic a Madrid, i borbònic també a Barcelona per si algú encara vol fer llum de gas, hi ha elements difícils de controlar que serveixen per mantenir la representació una mica més interessant. Per exemple, els providencials resultats electorals del passat 23J.

L'acord d'investidura ha servit, de moment, per normalitzar l'autonomia catalana, amb el retorn de Carles Puigdemont i l'exili a la casa del Pare. *Sin prisas, però sin pausas* que deia Adolfo Suárez, perquè de moment tenim quatre anys per continuar fent creure que tot està per fer i tot és possible. No crec que a ningú de Madrid els hagi fet gaire gràcia veure a Carles Puigdemont, *el fugao*, fent el paper de perdonavides.

Està clar que la participació de Puigdemont en tot aquest *affaire* ha alterat els nervis d'amplíssims sectors de l'Espanya profunda. La més *machita* i impertinent. La més ancestral que a la fi és la que mana: des de sectors empresarials, fins als capellans, passant per la judicatura i ves a saber què pensen de debò els militars i el seu cap suprem. Cal observar com evolucionarà tot plegat perquè la lògica ens diu que no ha de passar res d'extraordinari, però aquell és un país tant impetuós com imprevisible. Mai ens fallen.

No es pot desmerèixer el compromís de l'amnistia perquè és un queixal que se'ls hi ha tret a la força i no és cap peça que hagi caigut de natural. Però aviat veurem si una cosa és la necessitat dels vots i l'altre és un nou *Apoyaré*. El neguit és considerable, ampli i extens, però també és cert que l'emprenyament de l'altri de què molts ara gaudim, no ens

garanteix res. Són els autonomistes catalans els que alteren ara la concòrdia hispana, de moment, però són ells els qui des de fa 45 anys han donat suport solidàriament al règim. Com?: enredant als electors i exercint una manipulació pèrfida i insultant per tal de contenir-los sibil·linament. No fos cas que...

És gairebé impossible que aquest llinatge polític criat i educat durant la transició pugui canviar. Soc dels que creu que el mestre Deulofeu l'encertarà, però ell no es podia imaginar que a Catalunya, els "nostres independentistes", fills de la transició, juguessin durant i des de fa tants anys a la lliga espanyola, sobretot el dia 30 de cada mes. Això marca i condiciona.

Per contra, amb aquest "acord històric des de 1714", allò tan maco "que el món ens mira" s'ha acabat definitivament encara que cada any ens continuen furtant 20 mil milions d'euros. Els de fora tan se'ls en fot la nostra lenta i ineludible depauperació econòmica i moral, sobretot si no dius gran cosa. Si no et queixes eloqüentment.

Algun dia, algú, des de Catalunya estant, caldria esbrinar i explicar per què el cas català només és utilitzat com una picabaralla interna, de consum intern, i no com un conflicte internacional. Entre dues nacions, amb diferències ben marcades, com són els conflictes internacionals arreu del món. O no som una nació? El món sap el que els hi passa als armenis, a la nació kurda. Totes les cancelleries del món tenen la carpeta de tots els conflictes... reconeguts. L'1-0, a tothom li va venir de nou tanta estomacada. Tant amics que éreu. No pensàvem que fos tan greu! El reconeixement com a minoria nacional ha estat important, però en general, Carles Puigdemont no se n'ha sortit ni de bon tros i ha preferit parlar més de democràcia i falta de llibertat que dels nostres depredadors històrics amb més insistència.

Els resultats electorals han estat una benedicció per l'exili

i per Junts x Catalunya que, al meu entendre, no tenien altre remei que acceptar perquè són la part més dèbil. Entrar a la negociació amb trenta diputats és una cosa, fer-ho amb set i amb el país desmobilitzat, n'és una altra. Després de l'abstenció creixent, només la fortuna ha jugat un paper determinant per poder tancar, ara Junts, la particular *kermesse* del procés.

Els set diputats juntaires serviran per diluir en la xerrameca del futur immediat la poca esperança de resistència que encara confiava en aquests actors polítics. També formaven part dels que han distret els catalans des de la redacció d'aquell estatut, el de 2004, posteriorment grapejat pels "companys progressistes" de viatge, i mutilat el 2010, per l'*Estado Mayor* de torn.

Amb el pas del temps sempre hi veiem més clar. Ara ens pot fer molta "gràcia" constatar la innocència existent al clos català quan algú es pensava que el PSOE estava interessat a millorar les nostres condicions nacionals amb un nou estatut.

Tenint en compte el paper que va jugar el PSOE català durant el cop de timó de la LOAPA –tot i la petita crisi interna regional– resulta estrafolari recordar com els nostres republicans més genuïns i purs es van deixar entabanar en una operació que tenia només l'interès d'encetar un meló per tornar-te'l més petit que l'anterior i més macat en l'essencial.

La necessitat de comptar amb els diputats rondinaires de Junts ha donat més valor polític i aire als convergents de tercera generació. Només amb l'escenificació de les demandes fetes des de Brussel·les i la posterior signatura de l'acord, n'hi ha hagut prou per destacar encara més el paper d'estrassa que han fet els republicans d'ençà de la seva rendició a Madrid l'any 2017.